

Веселе величаве сонце подорожувало небом на своїй вогняній кареті, розсилаючи на всі боки своє проміння. А поряд пливла грозова хмара, вона гнівалась і безперестанку мимрила:

— Ех ти, марнотрате пришелепуватий, розкидай, розкидай свої промені, побачиш, що тобі зостанеться!

А сонце щедро сіяло на землю проміння, і кожна виноградинка на виноградних лозах щомиті брала собі один-два промінці, кожен павучок, кожна билінка, квітка, водяна крапелька брали свою частку щедрого тепла.

— Нехай, нехай тебе обкрадають. Побачиш, яка їхня дяка, коли вже нічого буде красти.

А сонце й далі весело котилося по небу, розсипаючи навкруги мільйони, мільярди промінців, і навіть не лічило їх.

Аж надвечір сонце полічило, скільки промінців у нього залишилося: о диво! — не бракувало жодного. Приголомшена хмара посипалась додолу градом, а сонце весело пірнуло в море.